

חבילות חציר גדולות

המבוגרים ביננו עוד זוכרים את הגיוסים להובלות חבילות החציר מהשדה למתבן. היו מגויסים שיצאו לשדה עם המשאיות ועגלות רתומות לטרקטורים כדי להעמיס את החבילות, והיו שהתרכזו במתבן כדי לפרוק את החבילות ולסדרן במתבן, לעיתים 7 קומות עד לגג המתבן.

מה קרה שהחבילות נעלמו? היום חבילת חציר או קש שוקלת טון ומי שמשנע אותה זה מי שמפעיל ציוד הרמה יעודי.

מתי קרה השינוי?

ובכן זה קרה לפני 45 שנים ב 1980.

אני הייתי אז חבר מזכירות עובדי הפלחה, רכז מדור המספוא. (היו בארגון מדורי כותנה, פלחה, מיכון ומספוא).

שמתי לב שיש לנו בעיה. החקלאים שגידלו מספוא ופלחה (חציר וקש חיטה) **חתמו חוזה** עם הרפתנים, למשל משקי עמק החולה שגידלו אספסת או הפלחים במשקי הנגב שגידלו חיטה, שמכרו לרפתנים בגרנות, אבל המחיר השתנה בדרך. כי מי שהוביל את החבילות היו סוחרים עם משאיות ועם סבלים שהעמיסו בשדה וסידרו במתבן, והם קבעו את המחיר.

שוחחתי על כך עם עמיתי ממדור המיכון (אלי גוזאני מגניגר ודן מאיר מנחשון) והם סיפרו לי שבאמריקה יש ציוד הפותר את הבעיה. יש מכבשים תוצרת הסטון הכובשים חבילות של טון והשינוע מתבצע ע"י מלגזות.

פניתי למדור המיכון במשביר שהיה הסוכן של הסטון ושם אמר לי המנהל, דוד תדמור מאלונים: מה אתה מדבר? זה טוב לאמריקאים המובילים מנבדה ואריזונה אלפי ק"מ. בישראל הקטנה זה לא יהיה כלכלי.

לאחר בדיקות נוספות החלטנו לשלוח משלחת לראות במה מדובר.

במשלחת היו שני אנשי מיכון, מהמוסך של משקי גרנות. שבתאי הרלינג משדות ים שהיה מנהל המוסך וגם עמד בראש ועדת המיכון האזורית ועובד רגב משפיים שהיה אחראי על הציוד של ההתארגנות האזורית לקציר התחמיץ במשקי גרנות. הצטרף יוסי בלנדר מגבת, מספאויניק ותיק.

טסנו מנתב"ג לניו יורק שכרנו רכב ויצאנו לסיור במפעלים לציוד, ובחוות ברחבי ארה"ב כדי ללמוד מהאמריקאים.

זה היה סיור מאלף ובעקבותיו יושמו בארץ מספר לקחים. אבל שיא הסיור היה ביקור בהסטון. בכניסה לעיירה הסטון התנוסס שלט "הבית של הסטון" עם הלוגו של המפעל. (שם המפעל היה כשם העירה) בכניסה למפעל הונף דגל ישראל עם שמות חברי המשלחת. הוצמד לנו מי שאחראי על האירוח, שהראה לנו כל דבר שרצינו לראות, מאוחר יותר הוא בא לישראל ואנחנו אירחנו אותו כאן. אגב הוא אכל ארוחת צהרים בשפיים והדבר שהכי הרשים אותו בישראל היה חדר האוכל הקיבוצי. וזה אדם שמסתובב בכל העולם כנציג של חברה גדולה.. ביקרנו גם בחברת ג'ון דיר וגם שם ראינו דברים מדהימים.

כשחזרנו לארץ הוזמנו לארץ שני מכבשים. אחד שעבד בעמק החולה וכבש בעיקר חבילות אספסת נקנה ע"י קבלן בשם זאב יער בשיתוף קיבוץ שניר. והשני נרכש ע"י "משקי תלמי הנגב" שם מאיר יאורי היה רכז המוסך.

ליוו את קליטת המכבשים אנשי המכון לציד חקלאי של מכון וולקני, אורי פייפר וספי כץ, ונציג המחלקה למיכון בשרות ההדרכה והמקצוע של המשרד, יאיר צוק. ובעלון גן שדה ומשק מהחודשים אפריל מאי ויוני של 1980 הופיעו כתבות המבשרות לרפתנים ולפלחים על השינוי המחייב לרכוש ציוד לשינוע החבילות.

עברו 45 שנים ונראה לי שאנשים צעירים הנוסעים בכביש או מבקרים ברפת ורואים חבילות גדולות לא שואלים האם מאז ומתמיד היו החבילות גדולות כל כך?

בתמונות: היום הראשון להגעת המכבש הראשון.
מתרשמים: אורי פייפר, יאיר צוק ומאיר יאורי

שמעון הישראלי
גבעת חיים איחוד